

que duia un marge negre... dintre, com una serpent amagada, hi havia una nova que no sabien llegir els ulls tots plens de llàgrimes. ¡«Fill meu! hem moro sens poguer-te abraçar... marxaria tranquila d'aquesta vida si et pogués besar per darrer cop... no puc més... fill del cor! et perdono del mal que m'has fet... al cel ens poguem veure...» una trena de cabells... un darrer retrat... i després el dolor més punyent... el dolor que no sab apai-vagar cap jaia de la terra.

Després de molts anys de cruel defalliment, sens poguer recollir no més que'ls diners justos per retornar a la seva terra, l'emigran va agafar el primer vaixell, i va partir vers aquell indret on cada pedra hi ha un record... cada finestra un amor... després d'uns dies de no veure més que cel i aigua, un mati van començar albirar terra. ¡Sant Llorenç! ¡Montserrat! ¡Montjuic! ¡Colón! Oh! quina verdor tenia tot... va desembarcar, tot estava igual... no més ell havia canviat... Al arribar a la vila d'on era fill va veure que pels carrers i places tot estava engalanat... tot un formigueig de gent endiumenjada anava anunt i avall... les damisel·les amb vestits virolats... allà al lluny s'aixecaven dos envelats majestuosos amb els seus gallarets que juguinejaven a grat de l'aire... era la festa major; va anar a la casa on vivia la seva mare... al passar pels carrers tot-hom el mirava amb repugnància, anava tot brut... els gossos al seu pas cridaven... ningú el va conèixer... no el van voler conèixer... i ell entre la seva terra, en mig dels seus, se sentia més sol que en aquelles terres estrangeres on havia viscut tant temps... enllà s'oïa el sò melangiós de la tenora amb el «Toc d'oració» i mentres el jovent cobricelat de joia anava fruit de la festa, dels ulls de l'emigran anaven xerbotant llàgrimes, anant-se-li a fondre en sos llavis resecs i moradencs. — VENTURA MASSIP.

CARQUINYOLIS DE CALDES

ELABORACIÓ: R. MASCLANS

Dipòsit

A CAN JOAN-Carrer de S. Roc

F U T B O L

Catalunya de les Corts, 0 Granollers, 1

A pesar de la valua del «Catalunya de les Corts» l'afició no va correspondre com s'ho mereixien els dos campions que, en partit amistós, varen medir llurs forces.

El partit va ésser jugat amb bastanta duresa, però mancat d'aquelles boniques jugades que saben fer els dos equips i que impresionen i animen al públic, exceptuant-se en quelques ocasions, que foren contades.

En la primera part del partit l'equip granollerí va apretar amb força empena i això produí que conseguís dominar lleugerament al «Catalunya».

La davantera local, en els moments precisos d'obtindre el gol, per jugades que semblaven realment que no podien acabar d'altre manera que entrant la pilota dins la xarxa.

Xuts desgraciats d'En Pous i Martí van a fora, defraudant als que ja veien el gol.

També el «Catalunya» es presenta davant d'En Cervera, però En Miralles i Melenchón desbaraten llurs intents.

En un avanç dels forasters, En Miralles fa una jugada especial d'ell i per poc ens costa un disgust, tota vegada que el davanter es presenta davant d'en Cervera i tira una rasa poc precisa però perillosa, que el porter local desvia quelcom, tocant la pilota al pal. Va ésser un moment de perill per la porta granollerina.

Els nostres novament presionen als contraris, presentant-se davant d'En Solà; després d'una serie de passades en Guix introdueix la pilota, marcant el primer gol pel «Granollers», que devia ésser l'únic de la tarda, i que es fortament apludit.

El joc continua dur però noble, i novament és En Solà qui té de salvar al «Catalunya».

Altre jugada també magnífica de En Cervera, qui treu la pilota dels peus d'un contrari.

Acaba el primer temps amb un a zero a favor dels locals, quin temps, com ja hem dit, ha transco-

rregut amb un lleuger domini dels granollerins.

Reanudat el joc, veiem com els forasters, fent un esforç, aconseguen portar el joc al camp del «Granollers», sostinguent-se durant algun temps en aquest terreny, lo que dona lloc a una brillant defensa del marc granollerí per En Cervera, molt ben apoiat per els defenses i mitjos.

Però, com suposàvem, aquest domini es veu desfet amb un magnífic contraatac dels davanter locals, que novament arriben a la porta d'En Solà.

Xuts d'En Martí i Pous passen rasos i fregant el pal.

En Martí ens obsequia amb un xut prop de la porta, que En Solà bloqueja magníficament. Es una jugada bonica i d'afecte que és aplaudida.

En una jugada davant la porta local En Miralles provoca un petit conflicte, que no porta conseqüències per la bona voluntat del àrbitre i dels del «Catalunya», sospenguent-se el partit i reanudant-se poc després per acabar els vint minuts que falten.

Aquest temps va passar sense cap particularitat i sense que el resultat d'un a zero a favor dels locals s'alterés.

COMENTARIS. — No ens agrada criticar a ningú i per això ens abstindrem de parlar del nostre equip.

El «Catalunya de les Corts» va donar una lliçó als nostres jugadors. La fè i sang amb que deu jugar-se en defensa dels colors que es representa va ésser lo que ensenyaren els forasters als nostres, i que els recomanem procuri adquirir si volen sortir airoso i quedar com és degut en els partits de campionat que diumenge deuen començar.

El «Catalunya de les Corts» es un equip digne de respecte. Juguen tots amb grans ànims, dur però noblement, exceptuant a En Martí qui encara continúa jogant massa al home, en comptes de la pilota.

El resultat d'aquest partit, amb una mica de dosis de voluntat per part dels nostres, hauria sigut d'una bella victòria granollerina, encare que com ja hem dit la desgràcia dels locals, o la sort dels forasters, va influir-hi bastant.

L'àrbitre col·legial Senyor Ballu sense fer-ho bé del tot, tampoc ho feu malament. Va jutjar imparcialment.

El públic també es mantingué imparcial.

FAGOT.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA